

DYRARE E-BÖCKER KAN DRABBA BIBLIOTEK

■ Nu ska prisavtalen mellan bibliotek och e-bokdistributören Elib förnyas, enligt Ekot. I det nya prisavtalet får flera nya titlar ett fyrdubblat utlåningspris, från 20 till 75 kronor. Två av landets kommunala bib-

liotek har ingått det nya avtalet, och båda valde att avstå från drygt 300 nya titlar eftersom de inte hade råd med dem. Den utvecklingen kan fortsätta när övriga bibliotek tecknar nya avtal i höst. (TT)

LÖNEKRAV HOTAR "BIG BANG THEORY"

■ Nu är komediserien "Big bang theory's" framtid hotad. Det är skådespelarna Johnny Galecki, Jim Parsons och Kaley Cuoco som i serien spelar

karaktärerna Leonard, Sheldon och Penny som vill höja sina löner från 2,3 miljoner kronor per avsnitt till 6,8 miljoner. (TT)



KLASSISKT



Anton Bruckner: Mässa nr 3

Solister, Chor des Bayerischen Rundfunks, Bamberger Symphoniker, Robin Ticciati, dirigent
■ Tudor (Euroton Musik)

★★★★

Att den österrikiske tonsättaren Anton Bruckner (1824–1896) vid sidan om symfonierna också komponerade sakral musik är

känt, men inte så ofta hört. De flesta använder sig av Eugen Jochums enastående tolkningar av de tre mässorna som referenslyssning. Då är frågan om den unge brittiske stjärndirigenten Robin Ticciati's inspelning av tredje mässan håller måttet. Absolut gör den det. Ticciati har gjort en spännande tolkning full av både stora och små överraskningar. Här finns renhet, balans och precision – tekniskt sett är det en imponerande tolkning, även om jag saknar är lite av den värme som brukar förknippas med Bruckners körmusik.

MIKAEL BENGTSOON



Erling Sunnarvik Excursion

■ Lawo Classics (Import)

★★★★

Det är den norske kontrabasisten Erling Sunnarvik som på "Excursion" framför musik som tidsmässigt sträcker sig från barocken och fram till våra dagar. Engelsmannen Henry Eccles har komponerat en sonat för kontrabas och piano, medan

den tyske kompositören Franz Anton Hoffmeister skrivit en kvartett för kontrabas, violin, viola och cello. Det bjuds även på musik av Michail Glinka, Peter (Pjotr) Tjajkovskij, Ernst Bloch och Arne Hellan.

Den fantastiska svenska mezzosopranen Annika Skoglund fyller fyra av spåren, två sånger av Glinka och två av Tjajkovskij. Erling Sunnarviks bas har en framskjuten placering, han spelar både raffinerat och känslösamt. Slutligen måste man nämna Anna-Julia Granbergs foton. Tänk att en kontrabas kunde vara så vacker.

MIKAEL BENGTSOON

POP



Morrissey World peace is none of your business

■ Harvest/Universal

★★★★★

De fyra album som Morrisseys gjorde tillsammans med The Smiths mellan har inspirerat otaliga artister och fortsätter ständigt att beröra nya generationer av grubblare.

Som soloartist har Morrissey varit desto mer ojämn och framförallt sedan comebacken

med "You are the quarry". Just därför är det roligt att "World peace is none of your business" är så bra.

Det är otroligt starkt att höra Morrissey sjunga raka politiska texter som i titelspåret och "The bullfighter dies". Det är musik som faktiskt har ett syfte, låtar som vill säga något.

Allt är inte lika fantastiskt, hårdrocksgitarrfesten i "Neal Cassidy drops dead" hade man till exempel kunnat vara utan, men när det Calexico-doftande kompet i "Earth is the loneliest planet" drar igång känns det som att det här är den enda skiva man behöver sumpervalåret 2014.

LINUS BRÄNNSTRÖM/TT

JAZZ

Med känsla för helheten

Ulf Johansson Werre

Piano magic, volume 1
■ Do music records (Plugged music)

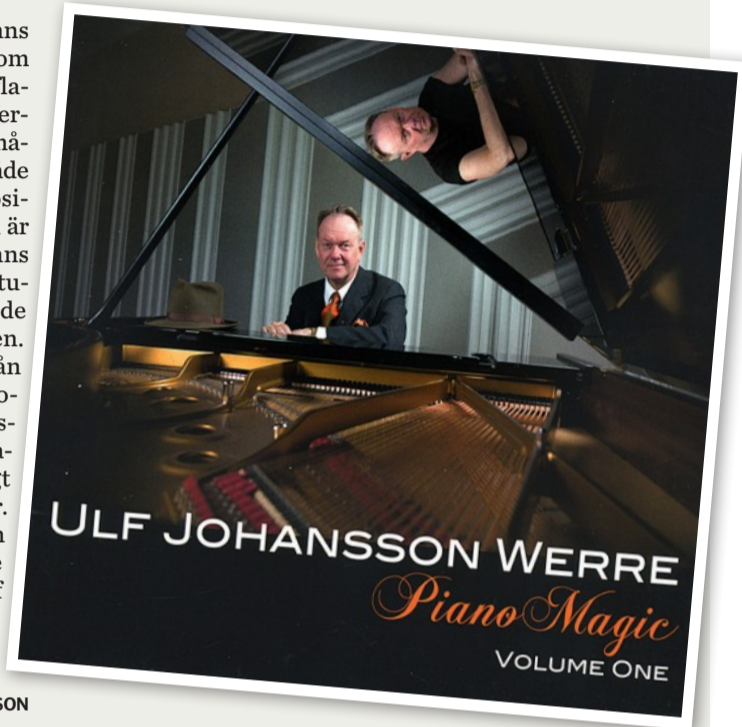
★★★★★

Om du varit på "Jazz i Vallen" så har du kanske sett Ulf Johansson Werre sitta på ett lastbilsflak och leka fram melodier på trombonen, eller på pianot. Vilket som är hans egentliga huvudinstrument är faktiskt lite svårt att veta, han tillhör Sverigeeeliten (minst) på båda. Om du varit på "Jazz i Vallen" har du förmodligen också hört honom berätta barndomsminnen från Lövånger där hans pappa var lärare.

Det är i rollen som pianist Ulf Johansson Werre dyker upp på sin nya cd, "Piano

magic, volume 1". Här finns precis samma lekfullhet som på det berömda lastbilsflaket i Vallen. Johansson Werre har en enastående förmåga att vända in och ut på både egna och andras kompositioner samtidigt som han är originalet trogen. Här finns både en känsla för strukturen, för helheten och för de små detaljerna i musiken. Han har lånat musik från bland andra Richard Rogers, Duke Ellington, Oscar Peterson, John Coltrane och J S Bach och lagt till egna kompositioner. En timme solopiano kan ibland bli väl mastigt, lite enförmigt, men inte i Ulf Johansson Werres sällskap, ett betyg så bra som något.

MIKAEL BENGTSOON



PSYKEDELISK ROCK



The Black Angels

Clear lake forest
■ Blue Horizon

★★★★★

Ända sedan debutalbumet "Passover" har The Black Angels bjudit på en uppdaterad, svavelosande, tolkning av den 60-talspsykedelia som bland annat 13th Floor Elevators gjort till sitt

adelsmärke. Austinbandet har dessutom inte dragit sig för att expandera genrekonventionerna, utan stöper sin musik i tillräckligt mycket ondska, mörker och tremolopedal-effekter för att undvika gimmick-stämpeln som "ännu ett 60-talsband".

Det är skattretande bra. I och med "Clear lake forest" visar The Black Angels att de verkligen står jämte storheter som The Brian Jonestown Massacre. Länge må det förbli så.

PATRICK STANELIUS/TT

HIPHOP



Common Nobody's smiling

■ Def Jam

★★★★

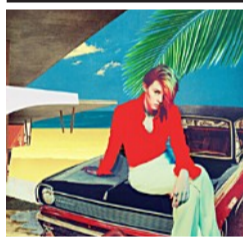
När Common släpper sitt tionde album drar den annars så soul- och gospelinfluerade 42-åringen ner samtliga reglage i moll. "Nobody's smiling" är en nattsvart temaskiva. 421 mord drabbade rapparens hemstad förra året, en siff-

ra som Common med eftertryck spottar fram över mullrande, distade beats.

Det är Kanye Wests gamla lärare No ID som står bakom spakarna på "Nobody's smiling". Han gör ett klanderfritt jobb, men ställd mot ikoner som DJ Premier, J Dilla och Kanye West känns ID:s produktioner alltför generiska för att lyfta albumet till höjderna som ansatsen kräver. Men ett skickligt hantverk med ett ursinnigt socialt patos räcker fortfarande långt. "Nobody's smiling" lär inte göra fansen besvikna.

JOACHIM SUNDELL/TT

ELEKTROPOP



La Roux

"Trouble in paradise"
■ Polydor

★★★★★

Grammybelönade La Roux är numera en soloakt, brittiska Elly Jackson kör vidare ensam sedan hon och producenten Ben Langmaid under rätt dålig stämning gått skilda vägar.

Självbetitlade debuten kom 2009, så hajpen kring uppföljaren har ju hunnit gotta till sig ordentligt.

För den som har en naturligt småkyllig inställning till syntpop, som undertecknad, är det här mer lättillgängligt, mjukt, varmt och avspänt.

"Trouble in paradise" har ett lite mer organiskt sound med inslag av – hör och häpna – instrument, även om det fortfarande handlar om 80-talsnostalgisk syntpop med catchy refränger.

Faktum är att La Roux 2014 doftar lite disco. Och det är ju gott.

THERESE LINDSTRÖM/TT

BLUESROCK



Blue Pills

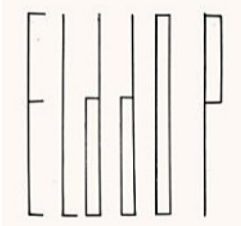
Blue Pills
■ Nuclear Blast

★★★★

Kan det bli mer retrorockigt? Nä. Förmodligen inte. Örebro-baserade Blues Pills har insupit alla sina influenser från Blue Cheer, Cream, Janis Joplin och ytterligare några till av 1960- och 1970-talets största rockband. Jag vet egentligen inte hur det är möjligt, men att unga band i dag så klockrent lyckas fånga känslan från förr utan att det blir såsigt nostalgiskt dravel är hederligt. Då medlemmarna är födda på 1990-talet är det svårt att tänka sig att de överhuvudtaget kan känna någon nostalgi för tider de inte själva upplevt. Inledande "High class woman", "Aint no change" och "Devil man" höjer pulsen mest. Blues Pills har satt ihop en fin debutplatta med både ylande gitarrspel och psykedelisk eftertänksamhet. Det blir kul att höra vad som kommer närmast.

DENNIS FAHLGREN

METAL/HARDCORE



Martyrdöd

Elddop
■ Southern Lord

★★★★

Metal eller hardcore? Äsch, inte är det så noga. Allt härstammar ändå från samma soppa. Martyrdöd målar med ena handen bilder av d-takt, nitvästar, mäsdkunkar, ångest och misär. Samtidigt fingrar den andra handen på albumet med Darkthrone, Mayhem och Entombed. Allt med en kristallig och modernt metallisk ljudbild. Ungefär i samma skola som den Tragedy uppfann i början av 2000-talet. Det som överraskar mig mest med Elddop är hur melodiskt albumet är. Kontrasten mot den ångestladdade atonala sången är extrem. Jag kan ibland sakna det oerhörda kängmanglet från debuten "In extremis", men när en låt som "En jobbig jävel" smäller rakt över näsbenet är det lätt att glömma.

DENNIS FAHLGREN